

[Poul Westergaard.]

trådte anstændighedens grænse. Jeg indrømmer blankt, at jeg har en lille smule svært ved at tilpasse mig venstres begrebsverden vedrørende disse ting; lad det bare være indrømmet. Men jeg mener ikke, at jeg overtrådte anstændighedens grænse. Det eneste, jeg gjorde, var, at jeg først ræsonnerede, så argumenterede jeg, og så kom jeg til et resultat, og det meddelte jeg dette høje ting uden flokler og omsvøb. Det kan godt være, det er så uvant for dette ting og uvant for venstres gruppe, at det ligefrem forekommer den uanstændigt.

Jeg kom til det resultat, at regeringens egne forudsætninger, som er udtrykkelig oplyst, om den omkostningsdæmpende virkning af dette arbejdsgivertilskud simpelt hen ikke kan holde. Regeringen forudsætter, at hele tilskuddet bruges til prisnedsættelser på hjemmemarkedet, og jeg påviste, at denne forudsætning er urigtig, fordi en del af tilskuddet går til arbejdsgivere, der ingenting sælger overhovedet herhjemme, og til arbejdsgivere, der producerer for eksportmarkedet. Det ville efter min mening falde inden for den anstændige og den forstandige debats grænser, hvis arbejdsministeren enten ville fortælle mig, at min argumentation er forkert — og da hvorfor — eller indrømme, at regeringens egne forudsætninger ikke holder.

Arbejdsministeren kom i stedet med en taget bemærkning om, at det da er godt for en eksporterende virksomhed at stå sig godt på hjemmemarkedet eller sådan noget lignende. Sådan forstod jeg det, men hvad i alverden det har med sagen at gøre og med de problemer, jeg lagde frem, det kan jeg simpelt hen ikke forstå.

Må jeg spørge arbejdsministeren rent ud: er det stadig regeringens forudsætning for disse forventninger om virkningen på dyrtidsportionerne, at hele arbejdsgivertilskuddet går til prisnedsættelser på hjemmemarkedet? Det vil jeg gerne have svar på.

Det andet punkt, hvor arbejdsministeren mente, at jeg havde overskredet anstændighedens grænse, var, da jeg sammenlignede den tvungne opsparing med en ny skat. Det er vel ikke et spørgsmål om anstændighed, det er et spørgsmål om vurdering. Jeg har forstået, at den milliard, som man nu vil kradsse ind på den måde i bunden opsparing,

skal bindes først i 3 år, og derefter skal den vist frigives ved lodtrækning over 5 år. Altså op til 8 års beslaglæggelse af skatteydernes penge. Hvad mon de er værd efter 8 års forløb? Jeg ved naturligvis ikke, om det er rigtigt, fordi vi har jo ikke set noget lovforslag endnu, men der er jo indgået forlig om disse ting, forstår jeg. Derfor vil jeg gerne heroppefra have oplyst: er det rigtigt, er det en rigtig udlægning af ordningen? For det er da klart, at hvis jeg har taget fejl, så må jeg jo ændre min opfattelse. Men hvis det er den rigtige udlægning af forliget, så mener jeg, jeg må fastholde min opfattelse af den bundne opsparing. Der kan heller ikke være nogen som helst tvivl om, at den bundne opsparings virkning på beskæftigelsen er den samme som en skattestrammings virkning, altså en virkning, der vil stimulere til yderligere arbejdsløshed på et tidspunkt, hvor det jo ser galt nok ud i forvejen.

Kun nogle få afsluttende bemærkninger til hr. Christophersen, som kommenterede en enkelt side af vores saneringsplan og sagde, det var ikke så godt, dette med en eventuel forhøjelse af folkepensionsbidraget. Nu var det jo ikke noget kardinalpunkt fra vores side, det var et punkt, der var plads til inden for den økonomiske ramme at forlade under en forhandling. Men det afgørende er jo, at disse forhandlinger, som regeringen havde stillet i udsigt, aldrig nogen sinde kom i gang i udvalget. Vi nåede ikke til den fase, før regeringen sprang fra, fejede det hele af bordet til fordel for dette makværk af et forlig med socialdemokratiet — men det skal vi vist ikke sige mere om.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Dahlgaard mener ikke, at fremskridtspartiet bør være det parti, der sætter sig i spidsen for det stykke arbejde, der skal gøres i morgen eftermiddag med at få mere end 59 underskrifter på en begæring om folkeafstemning. Det er skam bestemt heller ikke noget, vi trænger os på med. Hvis hr. Dahlgaard eller nogen anden her fra denne talerstol vil sige, at vedkommende vil gøre det seriøse arbejde med at samle de underskrifter ind, så står de 28 fremskridtsunderskrifter til rådighed for den, der samler dem ind. For os er det ikke afgørende, hvem man samarbejder med, men hvad man samarbej-